

[Drachmann.]

tænkeligheder, har vi gjort Rede for. Paa den anden Side tror jeg, at man med endnu større Styrke kan gøre gældende, at det har sin store Betydning, at den danske Rigsdag og dermed det danske Samfund netop i en mørk og alvorlig Tid, hvor finansielle og økonomiske Vanskeligheder staar truende paa Himlen, samler sig og fører en saa stor Opgave igennem.

Jeg tror, at det udadtil saavel som indadtil vil gøre et ikke ubetydeligt Indtryk og ogsaa national-psykologisk, om jeg saa maa sige, vil virke til Gavn for vort Folks Anseelse. Jeg tror, at man i de Lande, der baade som Konkurrenter og paa anden Maade er interesserede i disse Spørgsmaal, fra alle tekniske Sider saa at sige i hele Verden, vil se hen til, at man i Danmark trods Krise, trods Depression, der jo ogsaa gælder selve Sindene, nu har samlet sig om en saa stor Opgave som denne, der med Rette kan paa kalde Stolthed hos den Nation, der gaar til at gennemføre den paa en Basis, som vi nu synes er økonomisk betryggende — teknisk set tror jeg, den vil blive omfattet med samme Interesse som Lille Bælts Broen, der allerede er i Arbejde —, og herved afgiver et Bevis for, at denne Nation dog ikke helt er trykket ned af Krisen, men formaar at samle sig til Iværksættelse af store, jeg tør sige store nationale Opgaver, som den, der finder sit Udtryk i det foreliggende Lovforslag om de to betydningsfulde Broforbindelser, som jeg hermed anbefaler til Vedtagelse.

Slebsager: Fra alle Sider indenfor Udvalget ser jeg, at man har været enig om, at de foreslaaede Broanlæg vil betyde en afgjort Forbedring af Trafikforholdene, og Storstrømsbroen vil betyde, at Gedser—Warnemünde-Ruten bliver langt gunstigere stillet i Konkurrencen med Trelleborg—Sassnitz-Ruten, end Tilfældet er nu. Jeg er ganske enig i denne Betragtning, og jeg ønsker oven i Købet at føje til, at jeg føler mig overbevist om, at hvis Gedser—Warnemünde-Ruten skal blive i Stand til i den kommende Tid at hævde sig i Konkurrencen med Trelleborg—Sassnitz-Ruten, er det en Nødvendighed at gaa til et Broanlæg som det, der her er Tale om.

Den eneste Betænkelighed, jeg har næret ved dette Lovforslag, var, at man skulde gaa til Udførelse af disse Broarbejder — og altsaa faa de store Udgifter — paa et Tidspunkt, da det var vanskeligt at tilvejebringe de fornødne Midler paa rimelige Vilkaar. Ministeren udtalte jo ved Lov-

forslagets første Behandling, at han selvfølgelig ikke vilde gaa til Udførelse af de egentlige Broarbejder, før Pengene kunde tilvejebringes paa rimelige Vilkaar, og nu ser jeg af Betænkningen, at Ministeren er gaaet ind paa, at den egentlige Brobygning, der vil kræve de store Summer, ikke vil blive paabegyndt, før Rigsdagens Finansudvalg har givet deres Tilslutning dertil under Hensyn til de til den Tid foreliggende Forhold. Med denne Reservation i Betænkningen føler jeg mig fuldkommen tilfreds stillet for dette Punkts Vedkommende.

Der er dog et Spørgsmaal, som jeg her gerne vil rette til Ministeren. Der findes i Bilag 2 i Betænkningen en Bemærkning om, at Statens bindende Forpligtelser overfor Entreprenørfirmaer, først vil indtræde $1\frac{1}{2}$ à 2 Aar efter Lovens Vedtagelse. Jeg opfatter denne Reservation saaledes, at Broarbejdets Udbydelse, hvorigennem Ministeren altsaa forpligter sig overfor Entreprenørfirmaerne, først vil finde Sted, efter at Ministeren har ført de i Betænkningen omtalte Forhandlinger med Rigsdagens Finansudvalg. Under Forudsætning af, at jeg opfatter dette rigtigt, vil jeg for mit Vedkommende anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Jeg skal ikke fremkomme med yderligere Motivering, idet jeg i øvrigt ganske kan henholde mig til de Bemærkninger, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ved Sagens første Behandling.

Kr. Kristensen: Der er baade her i Tinget og udenfor denne Sal fremsat adskillige Udtalelser, gaaende ud paa, om det er forsvarligt under de nuværende Forhold at gennemføre et Lovforslag af denne Art, som vil kræve et betydeligt Antal Millioner Kroner. Det ærede Medlem Hr. Kjærgaard-Jensen og jeg har ved en Særudtalelse i Betænkningen givet Udtryk for den Opfattelse, at vi kunde have ønsket, at Sagens Afgørelse var blevet udskudt. Da man imidlertid fra Flertallets Side har ønsket Sagen frem til Afgørelse, vil jeg gerne udtale, at vi anser de paagældende Broanlæg for et saa stort trafikalt Fremskridt, at vi ikke vil nægte vor Medvirken til deres Gennemførelse.

Hvad det finansielle angaar, mener jeg, at den Udtalelse, som den højtærede Minister fremkom med ved Sagens første Behandling, i nogen Grad kan berolige, idet han udtrykkelig den Gang udtalte, at det naturligvis var en Selvfølge, at man først vilde komme til at tage Stilling til Bevilningerne til de store Udgifter, naar man